

Fővárosi Ítéltábla
9.Pf.21.138/2017/11/II.

A Fővárosi Ítéltábla a dr. **pártfogó ügyvéd neve** pártfogó ügyvéd (**pártfogó ügyvéd címe**) által képviselt **felperes neve (felperes címe)** felperesnek - a dr. Komoróczy Bernadett jogtanácsos által képviselt **I.rendű alperes neve (fél címe 2)** I. rendű, a dr. Jámbor Andrea jogtanácsos által képviselt **II.rendű alperes neve (II. rendű alperes címe)** II. rendű, a dr. Monostory Péter jogtanácsos által képviselt **III.rendű alperes neve (III. rendű alperes címe)** III. rendű, valamint a Pleszkóné dr. Gál Mária Ildikó jogtanácsos által képviselt **IV.rendű alperes neve (IV. rendű alperes címe)** IV. rendű alperesek ellen **személyhez fűződő jog megsértése miatt és kártérítése megfizetése** iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2017. április 27. napján meghozott 65.P.26.233/2013/127. számú ítélete ellen a felperes 130. sorszámon előterjesztett fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az I. és II. rendű alperesekkel szembeni pert megszünteti, és az elsőfokú bíróság ítéletét ebben a részében hatályon kívül helyezi, egyben kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 40.000 (negyvenezer) forint, a II. rendű alperesnek pedig 50.000 (ötvenezer) forint elsőfokú perköltséget. Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 20.000 (húszezer) forint, a II. rendű alperesnek 25.000 (huszonötezer) forint, a III. rendű alperesnek 15.000 (tizenötezer) forint, míg a IV. rendű alperesnek 10.000 (tízezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket és a felperes pártfogó ügyvédjének díját az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes keresetében az I. rendű alperest 7.000.000 forint, a II. rendű alperest 10.000.000 forint, a III. rendű alperest 4.000.000 forint, a IV. rendű alperest pedig 1.500.000 forint államigazgatási jogkörben okozott kár megfizetésére kérte kötelezni.

Előadta, hogy a 2012. március 15-én, őrizetbe vételekor a IV. rendű alperes alkalmazottai bántalmazták, eltörték a bordáját, és ezzel megsértették testi épséghez, egészséghez fűződő jogát.

A II. rendű alperes intézetébe történt befogadásakor sem kiütése, sem bőrbetegsége nem volt, tehát rühös megbetegedése a higiéniai körülmények hiányosságai miatt a II. rendű alperesnél keletkezett, és azt nem a III. rendű alperes utasításainak megfelelően látták el. Mozgáskorlátozottsága ellenére a II. rendű alperes nem helyezte mozgáskorlátozott zárkába, és cukorbetegségére sem kapott megfelelő diétát. A jóhírnevét és becsületét sértő kijelentések, illetőleg az egészséghez és testi épséghez fűződő jogát sértő, szakszerűtlen, nem megfelelő kezelése miatt kérte kártérítés megfizetésére kötelezni a II. rendű alperest.

Előadta továbbá, hogy a III. rendű alperesnél betegségét nem tartották titokban, megalázó módon rühesnek nevezték fogvatartott társai előtt, ezen túlmenően pedig állapotának rosszabbodása miatt a

III. rendű alperesnek észlelnie kellett volna, hogy a II. rendű alperesnél nem volt megfelelő az utókezelés. Ennek ellenére a III. rendű alperes visszaengedte a II. rendű alpereshez.

Kifejtette, hogy az I. rendű alperesnél nem biztosították a mozgáskorlátozott állapotának megfelelő elhelyezését, így egészségi állapota a fogvatartással összefüggésben romlott, vállai, térdei koptak, köszvény és gerincfájdalmak alakultak ki nála. A nem megfelelő ételmezés miatt cukorbeteg lett. Hivatkozott arra is, hogy a cellában poloskák voltak, és nemdohányzóként dohányzó zárkában helyezték el. Idegsebészeti vizsgálatának befejezését elmulasztották, és a III. rendű alperesnél történt ellátását követően nem folytatták a kezelést, ez szintén egészségi állapotának romlását idézte elő. Ezzel a III. rendű alperes is a testi épséghez és egészséghez fűződő jogát sértette meg.

Az I. rendű alperes a felperes keresetének elutasítását és perköltségben marasztalását kérte.

A büntetések és az intézkedések végrehajtásáról szóló korábban hatályos 1979. évi 11. tvr. (a továbbiakban: Bvtvr.) 35. §-ára hivatkozva elsősorban a per megszüntetését indítványozta, mert a felperes a pert megelőzően nem érvényesítette kártérítési igényét vele szemben. Érdemben vitatta, hogy jogellenes magatartásával, mulasztásával összefüggésben a felperest kár érte volna. A felperes nem szenvedett személyhez fűződő jogsérelmet egészségének, testi épségének, emberi méltóságának csorbulása miatt. A zárkák tisztán tartásával kapcsolatosan a fogvatartottak kötelezettségeire hivatkozott. A poloskák tekintetében előadta, hogy a tisztítószerek biztosítására parancsnoki intézkedés volt, irtásukra pedig szerződéseket kötött. A felperes elhelyezése a fogvatartottak egészségügyi ellátásáról szóló 5/1998. (III. 6.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 1. §-ának (4) bekezdésében foglaltaknak megfelelő volt, bőrbetegsége tekintetében pedig szakszerű ellátásban részesítette. A felperes egészségügyi anyagában nem volt utalás cukorbetegségére, és ezzel kapcsolatos állapotromlást sem rögzítettek a felperesnél.

A II. rendű alperes szintén a kereset elutasítását kérte.

Előadta, hogy az intézetben mozgáskorlátozott zárka nincsen, a felperes azonban nem is volt mozgáskorlátozottként nyilvántartva, és az intézet orvosa sem rendelte el az egészségügyi részlegen történő elhelyezését. Az IM rendeletre utalással kifejtette, hogy nem volt kötelezettsége mozgáskorlátozott zárkában elhelyezni a felperest. A büntetés-végrehajtási intézetnek (a továbbiakban: bv. intézet) csak arról kell gondoskodnia, hogy a fogvatartott az egészségügyi állapotának megfelelő elhelyezésben részesüljön. A Tiszalöki Országos Büntetés-végrehajtási Intézet ezzel kapcsolatos véleménye nem kötelező előírás a II. rendű alperes számára. A higiéniai körülmények kifogásolhatóságát a felperes nem bizonyította, egyébként pedig a zárka tisztán tartása a fogvatartottak feladata. A felperes „cukros pótlékban” részesült, tehát cukorbetegségének megfelelő ellátást kapott. Kifogásolta, hogy a felperes kártérítési igénye érvényesítése előtt nem élt érdemi panasszal, nem kezdeményezett kártérítési eljárást. Kifejtette, hogy a felperest panaszait követően minden esetben haladéktalanul megfelelő orvosi ellátásban részesítette. Rámutatott, hogy a bőrbetegséggel, illetőleg a felperes mozgásszervi betegségével kapcsolatos orvosi javallatokat a felperes elutasította. Előadta, hogy a 2012. decemberi, a III. rendű alperesnél történt ellátás után a szakmai előírásoknak megfelelően kezelte a felperest. Ezt követően nem a rüh betegségéből kellett a felperest újra kikezelni, hanem bőrgyulladását kellett csak megszüntetni. **D.N.** tanúként kihallgatását ellenezte, mert nyilvántartása szerint neki nem volt rühös megbetegedése, és tanúként meghallgatásától egyébként sem volt várható annak igazolása, hogy a betegséget ki, kitől kapta el.

A III. rendű alperes szintén a kereset elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását kérte.

Előadta, hogy 2012. december 10. és 17. között a felperest rühösségéből megfelelően kikezelte, 2013 februárjában egyéb bőrbetegségek miatt kellett ismételt kezelést végezni.

A IV. rendű alperes a felperes keresetének elutasítását és perköltségben marasztalását kérte. Arra

hivatkozott, hogy a felperes az eljárás során nem bizonyította, hogy az általa állított sérülések IV. rendű alperesi alkalmazottak magatartása következtében keletkeztek. Panaszbeadványában is csak azt sérelmezte, hogy a rendőrök nem gondoskodtak vagyona és lakása biztonságba helyezéséről, és csak a 2012. május 29-én gyanúsított kihallgatása alkalmával említette, hogy az eljáró rendőrök megrugdosták, és eltört a bordája. Az ez ügyben indult büntetőeljárást azonban bűncselekmény hiányában megszüntették.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította, és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 80.000, a II. rendű alperesnek 100.000, a III. rendű alperesnek 30.000, a IV. rendű alperesnek 20.000 forint perköltséget. Megállapította, hogy a le nem rótt 1.350.000 forint eljárási illetéket és a felperesi pártfogó ügyvéd díját a Magyar Állam viseli.

Ítéletének indokolásában a IV. rendű alperessel szembeni kereseti kérelem tekintetében kifejtette, hogy a felperes feljelentésében, illetőleg személyes meghallgatása során előadottakat cáfolta a büntetőeljárást megszüntető határozat, amely a Pp. 4. §-a alapján kötötte a bíróságot. A kiállított vizsgálati lap és a felvett járóbeteg vizsgálati összefoglaló alapján szükségtelennek tartotta az orvosok tanúkénti kihallgatását, mert a dokumentációban rögzített mellkasi zúzódás ténye - melyet testi erővel elkövetett testi sértés okozott - nem elegendő annak bizonyítására, hogy mindezt a IV. rendű alperes alkalmazottai okozták. A törést bizonyító röntgen felvétel hiányában a mellkasi nyomásérzékenység egy korábbi sérülés következménye is lehet, és több év távlatából nem volt várható ezzel ellentétes eredmény a tanúkénti kihallgatástól.

Az ítélet szerint a II. rendű alperes tekintetében a felperes nem bizonyította azt, hogy őrizetbe vételét megelőzően lakását a mozgáskorlátozott személyek mozgását könnyítő berendezési tárgyakkal szerelte volna fel. Állapotát illetően is csak annyit igazolt, hogy 2005 novemberétől kezdődően járása nehezített és nem terhelhető. Erre tekintettel az IM rendelet rendelkezései alapján a mozgáskorlátozott zárka hiánya nem jelenti azt, hogy a felperes elhelyezése egészségkárosító lett volna. Nem bizonyított tehát az, hogy a II. rendű alperes az elhelyezési kötelezettségét elmulasztotta volna. Kifejtette továbbá, hogy sem a rossz higiéniai állapotok, sem az nem nyert bizonyítást, hogy a rühösödés ennek következménye lett volna. Ezt megerősítették az orvostanúk vallomásaikban, mivel a felperes 2012. márciusi befogadástól kezdődően a betegség nem lappanghatott annak 2002. őszi felismeréséig. A felperes tehát nem a II. rendű alperes intézetén kívül fertőződhetett meg, hanem más intézetbe befogadott személlyel történt testi kontaktus útján. Ezen túlmenően 2012 októberében a felperes visszautasította a tököli kivizsgálást, és annak csak 2012 decemberében vetette magát alá. Abból, hogy a felperest 2013 februárjában is kezelni kellett, még nem következik az, hogy nem volt megfelelő a II. rendű alperesi utógondozás. Az elsőfokú bíróság azt sem látta bizonyítottnak, hogy a felperes cukorbetegségének kialakulásában, vagy egészségi állapotának ezzel kapcsolatos romlásában a II. rendű alperes a fogvatartás során elkövetett mulasztásával közrejátszott volna. A rendelkezésre álló iratok alapján a felperes egyébként sem a diétás étkeztetésének a hiányát, hanem csak az ételek minőségét kifogásolta.

Az alperesek alaki védekezésére tekintettel kifejtette, hogy a Ptk. felperes által hivatkozott 75. §-a a bv. intézetekre is irányadó, a személyhez fűződő jogokat azok is kötelesek tiszteletben tartani. Így tehát ilyen károkozás esetén nem kell előzetes kártérítési eljárást lefolytatnia az intézmény keretén belül a károsultnak, hanem a jogsértő intézményt kártérítési határozat nélkül is perelheti közvetlenül a bíróságon.

A II. rendű alperessel kapcsolatban kifejtettek alapján az I. rendű alperes tekintetében is megalapozatlannak találta az elhelyezési körülményekkel kapcsolatos felperesi kifogásokat. A felperes nem ajánlott fel bizonyítást abban a körben, hogy a 2013. februári újabb börtönbiztositásra előírt utókezelést az I. rendű alperes nem megfelelően biztosította. Az kétségtelen, hogy az I. rendű alperes nem tartotta cukorbetegként nyilván a felperest, azonban a Tiszalöki Országos Büntetés-végrehajtási Intézetben is csak annyit rögzítettek, hogy cukorbetegsége egyensúlyban tartható. Azt a

felperes nem bizonyította, hogy az I. rendű alperes egészségromlást, vagy testi sértést okozott volna neki. A dohányzó zárkában történő elhelyezésével kapcsolatban a felperes bizonyítást nem ajánlott fel, és egyetlen kérelmi lap sem került elő, amelyben a felperes ezt panaszolta volna.

A III. rendű alperes tekintetében kifejtette, hogy a felperes nem bizonyította, hogy zárkatársai előtt rühösnek nevezték, vagy rühösként szólították volna. Az ellátás megfelelőségével kapcsolatos felperesi kifogásokat pedig a meghallgatott tanúk vallomásai cáfolták. Mivel a 2012. decemberi kezelés hatására a felperes rüh betegsége megszűnt, ezért 2013 februárjában egyéb bőrbetegségekkel kezelték. A nem megfelelő kezelés ténye tehát nem nyert bizonyítást.

Az ítélet elleni fellebbezésében a felperes elsődlegesen azt kérte, hogy a Fővárosi Ítéletábrla az elsőfokú ítéletet változtassa meg és keresetének adjon helyt, másodlagosan pedig azt, hogy helyezze hatályon kívül az elsőfokú ítéletet, utasítsa az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására és új határozat meghozatalára.

Kifejtette, hogy az elsőfokú ítélet jogszabálysértő, iratellenes, megalapozatlan, és az elsőfokú bíróság eljárási hibát vétett. A IV. rendű alperes tekintetében előadta, hogy a 2012. március 17. napján kelt meghallgatási jegyzőkönyvében is nyilatkozott a sérüléseiről, és azt április 17-én a Miskolci Nyomozó Ügyészségen is megerősítette. Dr. **B.K.** által készített vizsgálati összefoglaló a mellkas zúzódását állapítja meg, és a kezelőorvos vallomása szerint elképzelhető, hogy volt törése a felperesnek, csak nem látszott. E bizonyítékokat az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta.

Az elsőfokú bíróság helytelenül alkalmazta az IM rendelet 1. §-ának (4) és (6) bekezdését, mert ez alapján a mozgáskorlátozottak részére kialakított zárkában kellett volna a felperest elhelyezni. A mozgáskorlátozottsága körében hivatkozott a Tiszaölki Országos Büntetés-végrehajtási Intézet 2013. június 10. napján kelt iratára, a 2012. november 26-án kelt járóbeteg vizsgálati összefoglalóra, a 25/2005. számú orvosi szakvéleményre. Abból, hogy a felperesen befogadásakor semmilyen kiütést, vagy más bőrproblémát nem állapítottak meg, az következik, hogy a fogvatartás higiéniai hiányosságai miatt lett rühös, és ez a betegség folyamatosan fennállt nála. Állítása szerint a Tiszaölki Országos Büntetés-végrehajtási Intézetben keletkezett irat bizonyítja azt, hogy a cukorbetegsége súlyosbodott a nem megfelelő diéta és a gyógyszeres kezelés hiánya miatt. Az utógondozás nem megfelelő voltát bizonyítja, hogy a kórlapok szerint a zárkatársakat és azok ágyneműit is fertőtleníteni kellett volna, ez azonban elmaradt. A higiénés körülmények körében utalt a Fővárosi Főügyészség 15955/2010. számú feljegyzésére.

A III. rendű alperes terhére róttá, hogy visszakerülését követően nem ellenőrizte, hogy problémái megoldódtak-e, és hogy állapota hogyan alakul a II. rendű alperesnél. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság **D.N.** és **T.Gy.** tanúkenti kihallgatására irányuló indítványát elutasította, azt azonban nem indokolta ítéletében, ami eljárási hiba.

Fellebbezési ellenkérelmében az I. rendű alperes - tartalma szerint - az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján.

Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy az I. rendű alperes a felperes fogvatartásával kapcsolatban nem tanúsított jogellenes magatartást és nem okozott kárt a felperesnek.

A II. rendű alperes ellenkérelmének tartalma szerint szintén az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a II. rendű alperes minden panasz alkalmával megfelelő orvosi ellátásban részesítette a felperest, a szükséges gyógyszerrel ellátta. Megfelelő, alsó ágyas elhelyezést is biztosított a felperes számára.

A III. rendű alperes az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes perköltségben marasztalását kérte.

Előadta, hogy a szakszerűtlen ellátás és az ellenőrzési kötelezettség elmulasztása nem nyert bizonyítást. Egyébként a III. rendű alperest ilyen ellenőrzési kötelezettség nem is terheli, kizárólag ha kontrollvizsgálatra rendelik vissza a beteget.

A IV. rendű alperes ellenkérelmében szintén az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes perköltségben marasztalását kérte, mert az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, és abból a jogszabályoknak megfelelő, helyes következtetést vont le.

A fellebbezés alaptalan.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy a felperes a keresetét teljes egészében elutasító ítélet ellen az alperesek keresete szerinti marasztalása érdekében fellebbezett, így tehát az elsőfokú ítéletnek nem volt a Pp. 228. §-ának (4) bekezdése alapján fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett rendelkezése. Erre tekintettel a másodfokú felülbírálat az elsőfokú ítélet egészére kiterjedt. E körben az ítélőtábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítást a szükséges terjedelemben lefolytatta, ennek során eljárási szabályt nem sértett, a rendelkezésre álló bizonyítékokat okszerűen mérlegelte, és a tényállást helyesen állapította meg, az abból levont jogi következtetésével azonban a másodfokú bíróság csak a III. és IV. rendű alperes esetében értett egyet.

Az elsőfokú ítélet I. és II. rendű alperest érintő rendelkezése azért megalapozatlan, mert az elsőfokú bíróság helytelen álláspontra helyezkedett az általuk hivatkozott pergátló kifogások fennállása tekintetében, amikor kifejtette, hogy a felperes által érvényesített, a Ptk. 75. §-a szerinti személyhez fűződő jogok megsértésén alapuló kártérítési igények esetén a Bvtvr. 35. §-ának (1) bekezdésében írt kártérítési eljárás lefolytatása nem kötelező. A Bvtvr. 35. §-ának (1) bekezdése ugyanis semmilyen megkülönböztetést nem tartalmaz azon az alapon, hogy a fogvatartott vagyoni, vagy a Ptk. 75. §-a szerinti személyhez fűződő jogainak megsértése miatti nem vagyoni kártérítést érvényesít. Ebből következően a bv. szerv előtti eljárás lefolytatása az elsőfokú bíróság állásponjtával szemben minden esetben kötelező.

A felperes maga is elismerte, hogy az I. rendű alperesnél ilyen kártérítési eljárást nem kezdeményezett (36. sorszámú beadvány), mert azt időhúzásnak tartotta. A II. rendű alperes tekintetében pedig ugyanebben a beadványában előadta, hogy a parancsnoki ládába dobta be a kárigényét tartalmazó panaszát, ez azonban a perben nem nyert bizonyítást. Az elsőfokú bíróság ugyanis beszerezte a felperes fogvatartásával kapcsolatos valamennyi iratot a Tiszaöki Országos Büntetés-végrehajtási Intézetből (77. számú iratcsomag). Ezek között számtalan, a II. rendű alperes általi fogvatartás idejében keletkezett panasz található, ezek egyike sem minősül azonban a Bvtvr. 35. §-ának (1) bekezdése szerinti kártérítési eljárást kezdeményező beadványnak. A fogvatartottakkal kapcsolatos kártérítési eljárás szabályairól szóló 13/1996. (XII. 23.) IM rendelet 16. §-ának (2) bekezdése alapján ugyanis a fogvatartott vagy meghatalmazottja a kártérítési igényt írásban nyújthatja be, illetve a bv. szervnél jegyzőkönyvbe mondhatja. A felperes tehát a perben állította, de nem bizonyította, hogy a szükséges megelőző eljárást kezdeményezte, illetőleg lebonyolította volna a II. rendű alperesnél. Márpedig a Pp. 130. §-ának (1) bekezdés c) pontja kimondja, hogy a bíróság a keresetlevelet idézés kibocsátása nélkül elutasítja, ha a pert más hatósági eljárásnak kell megelőznie. A Pp. 157. §-ának a) pontja szerint pedig a bíróság a pert megszünteti, ha a keresetlevelet már a Pp. 130. §-ának (1) bekezdés a)-h) pontja alapján idézés kibocsátása nélkül el kellett volna utasítani. Így tehát az elsőfokú bíróságnak - miután észlelte a megelőző eljárás lefolytatásának hiányát - a Pp. 158. §-ának (1) bekezdéséből következően hivatalból meg kellett volna szüntetnie a pert az I. és II. rendű alperes tekintetében. Ezt elmulasztotta, ezért a másodfokú bíróság - szintén hivatalból eljárva - a Pp. 251. §-ának (1) bekezdése szerint szüntette meg a pert az

I. és II. rendű alperessel szemben, és az elsőfokú bíróság ítéletét ebben a részében hatályon kívül helyezte. Egyúttal perköltség fizetésre is kötelezte a felperest az I. és II. rendű alperes részére.

A másodfokú bíróság a III. és IV. rendű alperest érintő elsőfokú döntéssel kapcsolatban arra a következtetésre jutott, hogy a fellebbezésben foglaltakkal ellentétben az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat e körben okszerűen mérlegelte. Tévesen hivatkozott a felperes a fellebbezésében arra, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta dr. **B.K.** ügyészégi eljárásban tett vallomását, illetőleg az általa készített leletet és a beteg vizsgálati összefoglalót. Az elsőfokú bíróság ítéletének 2. oldal második bekezdése ugyanis kifejezetten tartalmazza, hogy a tényállást a bíróság a Miskolci Nyomozó Ügyészség Ny.130/2012. számú büntetőügyének iratai (53. sorszám alatt) felhasználásával állapította meg. A tényállás 2. oldal ötödik bekezdése pedig hivatkozik a hiányolt beteg vizsgálati összefoglalóra és a dr. **B.K.** által készített röntgenleletre. A felperes által megjelölt bizonyítékokat tehát az elsőfokú bíróság nem hagyta figyelmen kívül, hanem azokat helytállóan és okszerűen mérlegelve állapította meg a tényállást.

Helytelenül értékeli ugyanis a felperes a dr. **B.K.** által tett tanúvallomást (53. számú iratsomag, Ny.130/2012. számú büntetőügy 64-66. oldal). Azon kijelentéséből ugyanis, hogy „az elmozdulás nélküli törést a röntgen felvétel alapján nem lehet megállapítani”, nem az következik, hogy a felperesnél ítéleti bizonyossággal megállapítható lenne a bordatörés bekövetkezése. Legfeljebb az a következtetés vonható le belőle, hogy egy ilyen sérülés esetleges bekövetkezését nem lehet kizárni. A felperesnek azonban pernyertességéhez a Pp. 164. §-ának (1) bekezdése értelmében e tényt kétséget kizáróan bizonyítania kellett volna. Ezzel szemben az elsőfokú bíróság ítéletének helyes megállapítása szerint még a sérülés ténye sem nyert bizonyítást, az pedig, hogy ezt a IV. rendű alperes alkalmazottai okozták volna, különösképpen nem. A károkozó magatartás bizonyíthatlansága miatt az elsőfokú bíróság megalapozottan utasította el a IV. rendű alperessel szembeni keresetet.

Az elsőfokú bíróság a III. rendű alperes terhére rótt magatartás és a károkozás ténye körében is helyes következtetésre jutott, ugyanis a rendelkezésre álló orvosi dokumentáció és a kezelést végző orvos tanúk vallomása (114. számú jegyzőkönyv) a felperes rüh betegségből történt meggyógyulását igazolta. Ebből csak azt a következtetést lehetett levonni, hogy a felperes számára nyújtott kezelés orvos-szakmai szempontból megfelelő volt. A kereset tehát a III. rendű alperessel szemben is alaptalan.

Az elsőfokú ítélet valóban nem tartalmazza annak indokát, hogy a bíróság a felperes által indítványozott tanúbizonyítást miért nem folytatta le. A bizonyítási indítványok elutasítása azonban helyénvaló volt, mert **T.Gy.** tanú személye nem volt beazonosítható, tanúkenti kihallgatása tehát akadályba ütközött, **D.N.** pedig az I. rendű alperes nyilvántartása szerint nem szenvedett rüh betegségben, ezért tanúkenti kihallgatásától nem volt várható eredmény abban a tekintetben, hogy a felperes megbetegedését kitől és milyen körülmények között kapta el. A bizonyítási indítvány elutasításának indoka a Pp. 221. §-ának (3) bekezdése ellenére valóban nem szerepel az ítéletben, e hiányosság azonban - különös tekintettel a per részbeni megszüntetésére - nem teszi szükségessé az elsőfokú eljárás megismétlését, így tehát a Pp. 252. §-ának (2) bekezdése szerinti hatályon kívül helyezést nem alapozhatja meg.

A fentiekre figyelemmel a másodfokú bíróság a hatályon kívül helyezett részt meghaladóan az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján, annak helyes indokaira tekintettel - utalással a Pp. 254. §-ának (3) bekezdésére is - helybenhagyta.

A felperes eredménytelenül fellebbezett, így tehát a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján

perköltséget is köteles fizetni az alperesek részére, melynek összegét a másodfokú bíróság a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának (5) bekezdése alapján az elsőfokú eljárásban megállapított jogtanácsosi munkadíjak összegének felében határozta meg. Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 62. §-ának (1) bekezdés g) pontja alapján tárgyi illetékfeljegyzési jogos perben le nem rótt fellebbezési illetéket a teljes személyes költségmentességet élvező felperes helyett a költségmentességnek a bírósági eljárásban történő alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-ának (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli. Úgyszintén a felperest képviselő pártfogó ügyvéd díját.

, 2018. március 6.

. Hóbl Katalin s.k.
a tanács elnöke

. Örkényi László s.k.
előadó bíró

Dr. Ribai Csilla s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: